

Gskrea

Glasilo vipavskih
semeniščnikov

<i>Usebina</i>	<i>Stran</i>
<i>Kazniščjanja,</i>	<i>1</i>
<i>Prosti spisi</i>	<i>3</i>
<i>Interviu</i>	<i>13</i>
<i>Voexija</i>	<i>29</i>
<i>Proxa</i>	<i>24</i>
<i>Humor.</i>	<i>31</i>
<i>Kronika, statistika</i>	<i>35</i>
<i>Kazalo.</i>	<i>44</i>

Kazmišljanja

1
SEMENIŠKA
KNJIŽNICA
V VÍPÁVI

KRIŽEC NA ČELU

V zgodnjem jutru sva nevede drug za drugega - vstopila v cerkvico k sveti maši.

Vse okrog mene je bilo čudno lepo in vso to lepoto sem kar vsrkaval vase nevedoč, da jo ustvarja praznično vzdušje mojega srca, ki je bilo nenavadno veselo.

Cerkev mi je postajala vse bolj domača, kajti pozornosti mojega duha niso ušle niti najdrobnejše stvari. Na vsakem predmetu sem pustil nekaj dobre volje in vedel sem, da sem oživel, čeprav samo zase.

Po maši sva se nasmejala drug drugemu in si voščila srečen dan vedoč, da ga bova krojila skupaj.

Odšla sva k njemu domov. Natovorila sva vsak svoje kolo in hotela odriniti.

A mati je prijatelja za hip zadržala. Pogledala mu je v oči in ga prekrižala na čelu s palcem svoje materinske roke.

Gledal sem, strmel in v moji notranjosti je bilo tako čudno. Presenetil me je ta majhen križec. Povedal je veliko več kot morajo povedati besede. Zdelo se mi je, da mu je mati dala nekaj svojega, da se mu na poti ne bi kaj zgodilo.

Prijatelj je pristopil in sedel na kolo, a njegov nasmeh je bil drugačen. Mislim, da je bil tudi malo v zadregi, a oči so mu žarele.

Čušin Nijem

CANKAR, ZAKAJ MI VEST OČITAŠ?

Prinesel sem s sabo nemir utrujenega duha, naveličanost, bolečino. Srce ni vztrepetalo, ko je zagledalo domačo hišo, ni opazilo rož, ki so cvetele pred njo - slep sem bil za rumene sončnice, ker v meni ni bilo sonca. Tudi razmetani čevlji v veži in kup majhnjih obuval me niso spomnili na življenjski utrip domače hiše, na sestrici, ki ne poznata naveličanosti, marveč le smeh in veselje; in celo materin glas me je puščal ravnodušnega.

"Nimam časa!" Moj zadoneči glas doni po stopnišču, odmeva od sten in se poln neke čudne razdvojenosti vali proti materi - namesto toplega pozdrava.

Še enkrat se ponovi njen glas in ponovno odgovori prijazno na moj neprizanesljiv vzklik: "Počakaj vendar!"

Kaj res ni slišala tega nehvaležnega glasu, da je tudi tokrat tako svetlo in brez užalostenosti odgovorila in še enkrat prosila, naj ostanem za trenutek.

A jaz sem zaloputnil vrata misleč, da delam prav - kajti mudilo se mi je, in sem odhajal z novo bolečino v srcu.

Čušin bijem

Prosti spisi

TI SI TA LUČ SVETA

Zavel je mrzel veter. Niti sam nisem vedel od kod in kdaj. Vrgel je name strupeno brezbrizno meglo. Ovila mi je duha, ga začela stiskati in mu sesati kri. Zagrnila je sonce, nisem več čutil njegovih toplih žarkov. Iskal sem jasnega neba, a povsod je drgetala le zoprna, umazana bela svetloba, ki je pekla in izvabljala skeleče solze. Otepal sem se hinavskih ostrih konic in skušal razkleniti zadušljive klešče. Spreletavalo me je kot takrat, ko sem padel v bazen in še nisem znal plavati. Z zlobnim smehom je objem popustil. Sivina je izginjala, a še kar naprej se je ledeno rogala, kot bi hotela reči: "Vrnila se bom!" Ostal sem sam, bled in izmučen, ves zmeden. Povsod je bolelo, kjerkoli se je kdo dotaknil.

Zazrl sem se v plakat pred kapelo:

". . . teden duhovnosti v Stržišču od . . . "

"Saj to bo že jutri," sem pomislil. "Škoda, ne morem iti. Zakaj imam ravno sedaj ure za vozniški izpit? Morda bi se pa le dalo!"

Naslednji dan sem po kosilu sedel na kolo in brez tuširanja čisto moker prilezel v Stržišče. Po dveh dneh sem odšel domov in se konec tedna zopet vznemirjen vrnil. "Kako me bodo sprejeli?" Grenil me je strah, da se ne bom mogel več vključiti v utrip skupine. Povspel sem se po strmih stopnicah v podstreš-

no sobo, kjer sem imel spalno vrečo. Zgledal sem znane mlade obraze in odkrite jasne oči. Brez posebnih besed so me povabili k svojemu toplemu "ognjišču". Usta so se mi raztegnila do ušes in nepotrebna bojazen je izginila. Bil sem zopet eden od členov v verigi. Kakor da sploh ne bi nekaj dni manjkal. Zadihal sem zopet svež gorski zrak.

Popoldne se je s spokornim bogoslužjem začelo praznovanje srca. Besede samoočiščevanja so težko in nerodno, v raztrganih mislih prihajale na svetlo. Nisem si hotel lagati. Po končani spovedi sem se čutil izpraznjenega kot pomitamajolika, iz katere sem stočil skisano vino. Postavil se je pod Božji sod in čakal rujne kaplje.

Pozno zvečer sem trudnih oči in misli zlezal v spalno vrečo. Od naslednjega dne sem veliko pričakoval. Bal sem se, da preveč.

Kakor običajno smo se v soboto zjutraj vsi zbrali v skupni sobi. Sledil sem Vinkovemu hripavemu glasu. Zbodle so me besede:

"Življenje - priprava na večno praznovanje."

Popoldne smo si razdelili delo. Zavrtele so se metle, zapuhal je predpotopni sesalec, hiša se je spremenila v mravljišče. Kavbojke in mikice smo zamenjali s svečanimi oblekami. Umiti lasje so se zopet zalesketali in pisani šopki poljskih rož so zadehteli na prsih.

Protu večeru smo skupaj odšli po poti do grape, kjer je prek zelenih skal šumela bistra voda. V prasketajočih plamenih majhne grmade

smo nekoliko stran od potoka prižgali velikonočno svečo in dramsko prikazali nekatere dogodke iz Sv. pisma, ki so vsebinsko povezani z ognjem ali vodo. Kljub nekaterim nerodnostim nam je uspelo podati bistvo sporočila.

Duhovnik in diakon sta z velikonočno svečo stopila naprej. Mrtvo tišino je presekala glas: "Se odpoveste . . . ? Se odpovem! . . . Verujete v Boga . . . ? Verujem . . .!" Položili smo dlani na vodo in najbližnjemu na čelu naredili križ. V sprevedu smo med molitvijo rožnega venca krenili proti razsvetljeni cerkvi vrh hriba. Kot luč, ki sveti v temi, je šel pred nami svetleč voščen steber. Zaradi spuščajočega se somraka je bila moč simbola tem večja. Nebeški cerkovnik je prižgal brhke zvezde na črnem nebu in tudi svečke v naših rokah so veselo zagorele. Vsak narejeni korak je bil zgovoren odraz s Stvarnikom povezane duše. Povzpeli smo se po kamnitih stopnicah do cerkvenih vrat in vstopili. Zadoni pesem, Bog spregovori po preroku in evangelistu; prošnje brez sramu privrejo iz srca, duhovnik z iztegnjenimi rokami moli in poklekne pred Kristusom: "Glejte, to je Jagnje Božje, ki odjemlje grehe sveta!" Primem posvečen kruh in ga odnesem h ustom.

-.-.-.-.-.-.-.-

Kristus zares si me razveselil. Iskrena hvala za te stržiške dni. Ljudje, ki sem jih tukaj srečal so mi pomagali vstati; ob

njih sem se učil skromnosti, velikodušnosti darovanja. Rad bi to nadaljeval v vsakdanjem življenju. Ni mi hudo, da se bomo jutri razšli. Dal si mi zaslutiti, da je življenje dar. Ali je lepo ali grdo, je odvisno od mene. Kakor ga bom pač uporabil.

-.--.-.-.-

Bog ni skoparil, ko je odprl pipo pri svojem sodu in mi natočil. Sveže nedeljsko jutro nas je razteplo nazaj v vsakdanjo dolino. Življenje se je vrnilo in zapolnilo bolečo praznino v duši.

Rok

PRVIČ

Bila je sreda, 12. avgusta. V zgodnji jutranji uri je nemo noč zmotil ropot motorja in v sivo meglo so posvetili žarometi. Tako se je začel tisti poletni dan, ki bi bil sicer dolgočasen, če ne bi bil pristal na tak podvig.

Ura se je že bližala šesti, ko so se kolesa avtomobila dokončno ustavila. "Čez štiri ure morava biti na cilju," me je opozoril gospod župnik, "kar stopiti bo treba." Tako je ostala Pokljuka vedno bolj zadaj.

Sprva je pot vodila skozi strm gozd. Nikjer ni bilo nobene skale, ničesar, kar bi me spominjalo na gore. Dobil sem občutek, da je še daleč, preden se sploh začno gore. "Ne bodi nestrpen," sem si rekel, "gore terjajo od vsakega potrpežljivost."

Ko sva se bližala koncu gozda, pa so se v višjih predelih, med drevesi prikazale gore. Korak za korakom sva nadaljevala pot, ki se je leno vila po obronku nekega hriba in naju pripeljala do planjave, kjer je bila oznaka za začetek Triglavskega narodnega parka.

Okoli planjave so se razprostirala velika melišča - prvi znaki gorskega sveta. Na dnu pa je rasla trava, ki jo je zalival bister potoček. Postajalo je vedno bolj zanimivo, a sem mnenje kmalu spremenil. Ob dvigu po melišču sva se znašla v gosti megli, pa

še vedno bolj strmo je postajalo. A na vrhu naju je čakalo še eno presenečanje. Nad meglo, ki je ostala spodaj, se je ponudil čudovit razgled - vrhovi gora, obarvani od vzhajajočega sonca.

Od tod naprej je postala steza precej enolična in dolgočasna, razgled pa onemogočala jutranja megla. Tako je bilo vse do Vodnikove koč, kjer sem se spomnil, da še nisem zajtrkoval. Tisti jogurt ni bil še nikoli tako okusen kot takrat.

Po kratkem počitku sva nadaljevala pot, ki je bila vedno manj meglena. S poti je bilo videti vedno več naravnih lepôt, sledov božje stvariteljske domišljije.

Vzpona kar ni hotelo biti konec, tako da sem postajal vedno bolj utrujen. Kratki spusti in nato ponovni vzponi so delovali tako, kot če bi otroka dražil z bonbonom. "Neumnež, le čemu sem se podal sem gor? Kaj neki imam od tega?" so se mi pojavljale misli, ko so me noge že močno bolele.

Naenkrat pa že kar Kredarica. Vsa izčrpanost in jeza sta minili.

Zdaj sem se zavedal, da sem v kraljestvu višin. Bil sem zadovoljen, da sem tu in ne kje drugje. "Ljubim vas, gore, vredne ste truda", sem si rekel in se z očmi sprehajal po njih in spoznaval, da gore zahtevajo ne le potrpežljivosti, ampak tudi vztrajnost in samopremagovanje.

Ura je bila devet. Pred kočo je bilo že veliko vernih planincev, ki so se zbrali

okoli oltarja.

Ob desetih se je pričela slavnostna maša ob 100-letnici prvega Aljaževega vzpona na Triglav, ob 90-letnici postavitve kapele lurške Marije, ki pa je bila po vojni porušena in ob 60-letnici Aljaževe smrti. Sveto mašo sta vodila ljubljanski nadškof dr. Alojzij Šuštar - prvi škof, ki se je povzpел na Triglav - ter župnik France Urbanija, sodelovalo pa je še skoraj 50 duhovnikov. Maša je bila zelo lepa, na poseben način svečana, obdana z gorskimi masivi. Pri maši se je zbralo kar 550 ljudi, med katerimi so bili tudi znani obrazi: v zboru kajpada Cilka Kavčič, za eno od video-kamer se je držal Marko Marinko, pa tudi naš nekdanji sošolec Tomažič Marko je bil tam. Vreme nam je bilo kar naklonjeno in ogrevalo je dan s toplim soncem.

Med mašo sem pogled večkrat dvignil na Triglav in žalostno pomislil, da ga danes verjetno ne bom videl, saj je bil g. župnik omejen s časom. No, saj je že Kredarica veliko za en dan.

Po maši stopi g. župnik iz koč: "Grega gor!" Od veselja sem dobil svežih moči, da sva se kar podala na vrh. "To je pa preveč," sem si rekel, "da grem prvič na Triglav ravno ob taki priložnosti." Še nekaj hoje po grebenu in končno - Triglav!

"Hic et nunc," mi je prišlo kar samo na misel. Spoznal sem nove vrednote, popolno srečo, ki jo dobiš, če premagaš lastno breme.

Samo uspeh po velikem trudu, ki prinese pravo zadovoljstvo. Ko se oziraš po daljavah, lahko le premišljaš in odkrivaš sebe. Še bom hodil gor; zdravo je za telo in dušo.

S Triglava sva se spustila proti koči Planika. Od tam sva se obdana s čudovitim gorskim svetom podala proti Vodnikovemu koči.

Bil je čudovit dan. Utrujem sem se vračal domov, poln novih doživetij in spoznanj. Še v postelji so se misli vračale nazaj k Aljaževemu stolpu. Tistega dne sem imel tudi rojstni dan. Triglav, hvala ti za najlepše darilo.

gregor Hvasja

OSAMLJEN

Lepega poletnega večera mi srce ni dalo, da bi čepel doma in buljil v televizijo. Sklenil sem obiskati svojega prijatelja Mateja.

To je zelo dober fant in v marsikateri stvari mi je vzgled. Že od otroštva naprej veliko časa preživiva skupaj in zato ni čudno, da skušava mnoge probleme skupaj razvozlati in najti pametno rešitev. Tako sva tudi ta večer razglabljala o vseh mogočih stvareh.

Ko sem se že poslavljal, je Matej rekel: "Še nekaj bi ti rad povedal." Spet sva sedla za mizo in Matej me čisto resno vpraša: "Si se že kdaj počutil osamljenega?" Začuden ga pogledam in hitro skušam najti primer iz svojega življenja. Toda Matej me prehitil in mi začne pripovedovati: "Veš, do letos nisem razmišljal o tem in se sploh nisem počutil osamljenega. Today sedaj opažam, da sploh nimam pravih prijateljev med sovrstniki. Vsi se me nekako otepajo. Če pridem v njihovo družbo, se pogovor obrne v drugo smer, ali pa mi dajo na kak drug način vedeti, da ne spadam v njihovo družbo. Sploh me več ne veseli zahajati med nje, ker se bojim novih ran. Saj razumeš, da me to boli? Ni mi lahko.

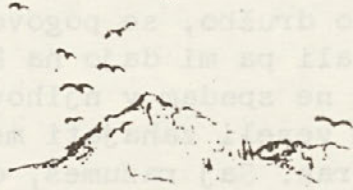
Veliko razmišljam, zakaj sem jim odveč. Bojim se, da sem jim kaj hudega storil. Mogoče pa me nočejo zato, ker ne grem z njimi

na žure, plese in vse mogoče zabave. Toda vse to se mi zdi preplehko in brez velike vrednosti. Veš, proti svojemu prepričanju pa ne morem delati." Nato je Matej utihnil.

Pogledam ga in vidim njegov obraz otožen in čutim se dolžnega, da mu povem nekaj besed v spodbudo. Zavedam se, kako težko mu je pri srcu. Toda nič drugega ne najdem, kot da mu priznam, da se tudi sam počutim včasih osamljenega, ko pridem na počitnice.

Oba sva utihnila in odgovora nisva našla. Tako ostaja nama in vsem najinim sovrstnikom nerešeno vprašanje: "Zakaj se čutimo osamljene?"

Andrič Tomo

Intervju

POGOVOR OB 20. LETNICI ISKER.

(Na urednikova vprašanja je odgovarjal Branko Melink)

Šolsko leto 1987/88 pomeni tudi dvajseto leto izhajanja "Isker", glasila vipavskih semeniščnikov. Po stari navadi četrti letnik skrbi za nadaljnje izhajanje lista. Ob tej priložnosti bi se radi ozrli nekoliko nazaj, na sam začetek Isker. Pred nama, gospod profesor, je prva številka. Eden izmed treh članov uredniškega odbora ste bili tudi Vi.

1. Kako gledate danes nazaj na začetek izhajanja in na težave, ki so ga spremljale?

Težave, si rekel, mladost ne priznava težav; ko človek spregovori o težavah, je že star. To povem, ker sva oba iz povojnega materiala, in veva kako se obnaša, kajne!

No, uvod je že, zdaj pa besedo ali dve, o dobrih starih časih, ko so se Iskre ukresale. Letnik, v katerem se je "zaiskrilo" je stopil v vipavsko semenišče v letu, ko je koncil sklepal svoje delo, seveda v Vatikanu. Ob koncu prvega letnika smo dočakali protokol med SFRJ in vatikansko diplomacijo. Ob koncu drugega letnika bliskovito izraelsko vojno. V tretjem letniku Praško pomlad in v avgustu njen klavrn konec. In mesec po maturi - prvi polet človeka na Luno. Standard se je tudi na slovenskem podeželju silovito dvignil.

Ponujalo se nam je več kot vsakdanji kruh. Tu in se je kaj sušljalo o Stanetu Kavčiču, a to nas takrat ni zanimalo; imeli smo še veliko vero. Malo semenišče v Vipavi je bilo prav ta čas na višku svoje moči, nad 90 vpisanih. In v vzdušju takih nasprotij smo si v četrtem letniku na Miklavžev večer sposodili zavod in predstojnike za prešerno "hudičevanje", horuk mladostne kritičnosti in objestnosti. Nebodigatreba!?! Bog bo sodil. "Država" je vzdržala, predstojniki so naredili red; nič novega boste rekli, stara pesem. No, mi smo si ponovno pridobili simpatije preštostojnikov s tem, da smo dvakrat povojnem stanju uresničili, kar je bilo v "našem skupnem interesu" odkar zavod stoji. Sprti strani sta se spravili, sredstvo in sad sprave so bile Iskre. Torej, vidiš, Iskre je prinesel Miklavž; in da bo mera zvrhana so nekaj takega, česar se ne da pojasniti.

2. Vi ste izdali, rekli bi lahko, v enem polletju pet števil. To število je bilo kasneje redko doseženo. So se vaši sošolci množično odzivali s prispevki?

Gojence je nasplošno presenetila nova pridobitev, uredniški odbor pa se je moral sprijazniti z dejstvom, da se nekateri očitni talenti za pisanje v novo glasilo niso ogreli. Kaj je bilo vzrok za to: napačen obzir, lagodnost, ali še kaj drugega. Težko je reči. Saj pozna-

te tisto Prežihovo dogodivščino v zvezi s prvim besedilom za javnost. Narodna in posamezniška podzavest! Lekcija drugorazrednosti je bila dolga in težka, zadnje čase tudi bolj intenzivna; puntarski duh je izpuhtel, navadili so nas potrpežljivo čakati. Danes se še bolj sprašujem, koga naj čakaš, če si zadovoljen, a niti premalo niti preveč.

Tega, kar je izšlo, ni tako veliko, kakor se zdi. Petkrat po pet ali šest listov navadne velikosti spetih skupaj in prepognjenih na polovico. Vsekakor začetniško, a zanimivo. Več proze kot poezije, čeprav ne brez poezije.

3. V prvi številki je tudi dokaj obsežen sestavek izpod peresa uredništva. Kakšno vlogo je imelo le-to?

Pobudo je imel glavni urednik Zvone Kokalj, ki je v svojem proznem sestavku, še bolj pa s svojo vlogo pri celotnem podjetju zanimivo napovedal svojo nadaljnjo življenjsko pot. Uredništvo je skrbelo za zbiranje gradiva, matrice in tisk; opravilo je tudi prvi izbor prispevkov. Nekaj več izkušenj je imel od prej samo glavni urednik, ki je sodeloval pri osnovnošolskem glasilu na domači šoli.

Zasnova Isker kaže ambicjozen načrt. Besedila pa so bolj otroška idilika. Vendar ne samo to. Iz prispevkov je mogoče spoznati, kako je šlo marsikaj navzkriž: gola dejstva

in gostobesednost, "visoka" duhovnost in malikovanje tehnike ter porabniška miselnost, spogledovanje s simpatijami bralcev in lastni nameni...

Kar zadeva pa moj osebni delež pri urejevanju: v februarju, kmalu po izidu prve številke sva dva od uredniške trojke, Lojze Šinkovec sedanji župnik v Šturjah in jaz ter še pet drugih sošolcev, kakor je bila tedaj nekaj časa lepa navada, smo torej sredi šolskega leta dobili pozive: takoj služiti domovini. A tudi glavni urednik ni držal križem rok. Takoj je mobiliziral najboljše sodelavce iz nižjih letnikov. Naslednjo, drugo številko sva lahko že brala, kolega v Črni gori, jaz pa v Makedoniji, ponosna, da se pri vojaki bolj zanimajo za naš novi list kakor doma. Ostale številke Isker so se kasneje kar nekako izgubile.

4. Odgovorni svetovalec je bil dr. Anton Požar. Kakšna je bila njegova vloga in kakšen je bil pomen njegovega sestavka "Naše pisanje", ki ga je objavil v dveh nadaljevanjih?

Prvi mentor glasila dr. Anton Požar se je predstavil kot odgovorni svetovalec. Najprej je prevzel odgovornost za naše početje pred svetno oblastjo in cerkvenimi predstojniki, in seveda, pred javnostjo. Hkrati je skrbel za rast in usmerjanje glasila. Njegova naloga, tedaj je bil namreč ravnatelj šole, ni bila nič kaj hvaležna. Zastopal je šolo, ki je

nekako nikjer ni bilo, skrbel za ustrezno laično izobrazbo, ki naj bi pomagala premoščati prepad med marksistično oblikujočo se teoretično se stvarnostjo in krščansko preteklostjo ter nujno mislil tudi na negotovo prihodnost zavoda, ki je v zahodnih deželah že zašel v krizo.

V tretji in četrti številki prvega letnika je dr. Požar objavil poučen prispevek z naslovom NAŠE PISANJE. Govori o tem, kaj naj dijaki pišejo in kako naj pišejo. Kolikor lahko rečem zdaj, ko gledam nazaj – kot sem prej omenil sem bil ta čas že pri vojaki, so bile to nujno potrebne smernice, ker smo dijaki v praksi ob konkretnih nalogah odpovedovali. V tem času je že odločno stopil na slovenski jezikovni oder dr. Jože Toporišič: začel se je čas vedno bolj opredeljujoče se zvrstnosti slovenščine. Vsekakor, prispevek je spodbujal k izčiščevanju lastnega izraza. Omeniti velja še drugi prispevek mentorja, Idrijski praznik. Prav tako v dveh nadaljevanjih govori o posvetitvi nove cerkve v Idriji (seveda brez predzgodovine) in za takrat nenavadnim dogajanjem v mestu. Kolikor morem presoditi, je to nekakšen Martin Krpan k napakam našega pisanja ali k našemu popotovanju.

5. Za razliko od sedanjih Isker, so bile vaše razmnožene na ciklostilu. Kako je bilo z opremo za razmnoževanje?

Praznik je bil, da je smelo kaj našega iziti, čeprav v "partizanski" ciklustilni tehniki. Mislim, da so ražen lanskih, vse Iskre razmnožene na ta način. Stroj smo si izposodili. Papir za prvo številko je bil menda še izpredvojne zaloge. Ciklostil je odigral pomembno vlogo v povojni tiskarski dejavnosti Cerkve, še posebej na Primorskem.

6. Naklada je bila manjša od današnje. Iskre so bile verjetno bolj internega značaja?

Glasiło Iskre je bilo namenjeno le gojencem, morda še njihovim domačim ter kakšnemu župniku, ki to zadevo ni imel za nepotrebno. Nismo imeli namena zaposlovati javnosti, čeprav je bilo tedaj tiska precej manj kot danes. Naklada pa se je kljub temu od začetnih 150 dvignila na 250 izvodov zadnje številke prvega letnika.

Še vedno sem mnenja, da res ne sodi v javnost vse, kar kdo reče ali napiše; zlasti ne prek takih sredstev, ki imajo široko odmevnost. Zelo je pomembno, kdo odloča, kaj naj se objavi in česa naj se ne - kaj vznemirja javnost in kaj je ne vznemirja. Če hočete, da bomo konkretni: pred dvajsetimi leti smo bili to moji kolegi in jaz, zdaj pa ste to vi, ti in tvoji kolegi iz četrtega letnika. Si licet parva componere magnis ...

7. Prva številka Isker je pač še prebolevala začetniške težave, a kmalu je glasilo prido-

bivalo na kvaliteti. Kot večkratni mentor, ste se veliko ukvarjali z Iskrami, kakšna je Vaša ocena le-teh?

Zdi se mi, da ne rečem preveč, če rečem, da je teh dosedanjih devetnajst letnikov Isker nepogrešljiv portret življenja v Malem semenišču v Vipavi; pove vsaj toliko kot ostali podatki. Iskre kažejo podobo preobrazujoče se Cerkve na Slovenskem. Na najbolj občutljivem mestu: prvi iskren in preračunan odziv odraščajočih za služenje v Cerkvi po evangeljskih svetih. Takrat smo to čutili, zdaj se tega zavedamo. Seveda se vsi gojenci niso oglašali v Iskrah, toda zoreli so v obnebju, ki ga Iskre zelo pristno odražajo. V glavnem prispevki dobro nakazujejo nadaljnjo življenjsko pot svojih avtorjev.

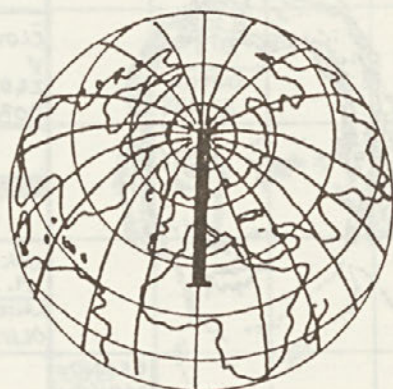
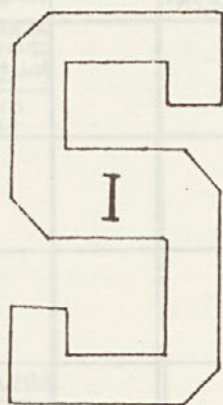
Ocena isker nasplošno? Nič novega ne bom povedal. Iskre imajo namen dodatno motivirati dijake za vajo v vsakršnem pisanju; Najprej v smeri tradicionalnega poslanstva slovenskega duhovnika, ki ja glasnik vere in kulture. Kolikor je od kar smo se srečali s krščanstvom, to dvojje sploh umestno ločevati. Pri naši ustvarjalnosti bi lahko govorili o dveh vrstah prispevkov: tistih, ki jih lahko rečemo poskusi besedne umetnosti, in drugih, katerih namen je predvsem poročati, obveščati ali celo zabavati. Kar zadeva umetnostna besedila - na napredovanje sta potrebna talent in vztrajnost. Če pri tistih, ki se oglašajo ni ne enega ne drugega, potem

naj svojo dolžnost preusmerijo. Mladi ljudje vedno mislijo enako: saj že vse vemo, vse znamo; tako smo mislili tudi mi in še kdo pred nami. Glede besedil, ki govore o tem, kar se v zavodu dogaja, bi rekel, da jih jed še premalo in da so večinoma preveč površna. Pogrešamo več in predvsem temeljitejša osebna razmišljanja. Nekaj prispevkov je tudi kvalitetnih.

Zato na koncu, kljub temu, da sem stiskaški s pohvalo, še dobre želje za naprej. Pomagal si bom z Župančičem. Naj bodo vsi, ki bodo v Iskre pisali - in teh bo glede na sedanje številčno stanje čimveč - jeklo, da se bo kresalo in iskrilo, kar se le da!

Pripravil
Robert Ušaj

PREMETANKA

D	I	V	A	Č	A	4
V	I	N	I	C	A	3
L	I	P	I	C	A	3
P	O	L	I	C	A	3

UGIBANKA je izpolnjevanka, pri kateri iz štirih pojmov dobimo še en pojem iz istega področja, kot so ostali. Številka ob besedah povedo, koliko črk imajo posamezni pojmi skupnih z rešitvijo, do katere prideš z logičnim sklepanjem.

Primer: AŠKERC 4

TAVČAR 3

TRDINA 3

ANDRIČ 3

Rešitev: CANKAR

SESTAVL LORBER SIMON			ZDRAVNIK ZA OČESNE BOLEZNI	ČREDA	BOLEČINA V NOSU	TOVARNA V ŠK. LOKI	KRISTAN ET DIN	UNUM EST NECES= SARJUM.	ENO JE POTREB= NO.	EL. MORSKA RIBA	POT PO OBYČNI= CI	REKA V FRAN= CIJI	MESTO PRODA= JANJA	RISAL: ROK - POGAČAR	ŽENSKO IME	MESTO V DALMA= CIJI	
ČLOVEK V ZGODNJI DOBI								NALEZ= LJIVA OTROŠKA BOLEZEN	KRATIKAZA GOSTENJE (ZADRŽANO)	IRIDIJ (KEM.)				ARNOLD ZWEIG			
OBLIKA IM. ANTON LAURENCE OLIVIER							SL. MESTO OB DRAVI							TROPSKA PAPIGA			
EKONO= MOVO IME IN PRIMEK										GLAS, ZVOK				OČE			
GERICALLY THEODORE										DRUGI IN TRETJI VOKAL				NEUMNEJ TRAPA			
PREB. ZSSR	DOMAZA ŽIVAL LETOPIS, NOVICE DNEVA			SLOV. KRAJ (VELIKE) I. IN 25. ČRKA						SORODNIK SKUPEN OBED NA PROSTEM				10 m ² ZBIRANJE LJUDI			
↓					MAGIS= TER		STARO OROŽJE (... IN PLEŠ)	UM. DELO JANKO KERŠNIK			BLIŽNJI BOROĐNA	RICHARD SHERIDAN GRŠKA ČRKA			HOMER= JEV EP	NEMŠKA VALUTA	
↗					SKLOP ŽIL					ARABSKO IME							
					OVAJNA SKLEDA ALI SLIKA					ZBIRKA LISTIN							
ZVONIK						TOČENJE SOLZ				UMETNOŠTVO SRE= PIŠEE							
PTICA LIJEDA										GOZDNG ŽIVALI							
KEM. SIMBOL ZA TERBIJ	NASPROTNO OD STARO ČRTA V KAJ TERI SE ZPROŠČI ŠKATA			ANTON KREIŠHER ANDERS ZORN				PLANA GOZDNA ŽIVAL						KRATICI SLOV. EKZISTEN CIALISTA	HTER TEK		
								NIZEK Ž. GLAS							TEKOČINA V ŽILAH		
3				TURŠKI VELIKAŠ			VARAŽDIN	STAVBAR								NARIN GI= BANJA	
				ALUMNIJ (KEM.)				ARGON (KEM.)									
					VOKATIV												
↘													PISALO ZA PISA= NJE PO TABLI				
√ZE																	
PLEŠ, PLEŠNA ZA DAVA (FR.)					KDOR IŠEE, NAJDE.	1. NOVEM= BER	KDOR JE ŽRTVOVAN			ISKRE	VSI SVETI	KRAJ PRI OPATJI					20. LETO ISKER

Dragi boječi oz. zaspani semeniščnik!
Ta stran čaka na tvoj prispevek.

ŽIVETI, ŽIVETI ZA DRUGE!

Hodimo, hodimo v tihi noči skozi gozd, mimo trudnih vasi. Molimo, včasih celo zapojemo, pa spet za dolgo utihnemo. Pesek igra čisto enakomerno, dolgo, trudno melodijo bednih popotnikov. Utihnil bo šele pred sivo kačo, ki le suho odzvanja na neme udarce zaspanih in utrujenih romarjev. Listje si šepeta v krošnjah dreves o skrivnostnih tujih gostih, na nebu govorijo zvezde o svoji zapeljivi neskončnosti, na poti kdaj pa kdaj zakričijo mrzle mlake; kličejo me iz spominov in sanj.

Na obzorju iščem cerkveni zvonik na Sveti gori, pretvornik, iščem tisto rdečo luč - naš skupni cilj. Ni je in je ni. Trudim se. Na poti sem. Morala se bo prikazati, saj nosim s seboj zahvalo za počitniške dni, prošnje za novo šolsko leto. Nesem jih Mariji na goro, da mu jih posreduje.

V daljavi migetajo lučke. Skrivajo se za mogočnimi bukvami trnovskega gozda, pa spet igrivo stopajo pred oči. Tam spodaj je Vipavska dolina, tam daleč nekje Gorica. Vidi se celo svetilnik - morje bobni tam daleč za črnimi zavesami, razdalje in teme.

Zavese se vse bolj razgrinjajo. Vse bliže so. Veseli in žalostni so dogodki. Prijetni so, ko zabrnijo na strunah spomina.

Kako lepo je včasih življenje, da pojem, da mi srce vriska od sreče. Posebno lepo pa je takrat, ko svojo srečo deliš z drugimi, ko svoje veselje daruješ Bogu.

Portorož je blistel v zahajajočem soncu. Starši so vstopili v svetišče, da bi Bogu darovali svoje žrtve, svoje težave, svoje delavnike, svoje praznične dni. Njihovi duševno prizadeti otroci so Boga počastili po svoje, preprosto, po otroško. Zapolnili so cerkev s svojo preproščino, zapolnili svoja in naša srca s svojo nedolžnostjo. Na srca in ladjice so zapisali svoja imena, na ribice zarisali svoje skrivnosti.

Pa ne le otroci, tudi odrasli so si med seboj zaupali težave in skrivnosti svojega življenja.

"Kako lepo je tukaj! Nikjer še nisem tako začutila božje bližine; "mi je zaupala Mojca iz Maribora, dekletke z dolgimi rumenimi lasmi, z dolgimi rumenimi nohti, brezposelna modna kreatorka.

"Le od daleč še slišim obrekovanje, sikanje zlobnih jezikov, daleč so mrzli pogledi, ki padajo name in na mojo štiriletno nezakonsko hčerko. Tako daleč je fant, onečaščen z alkoholom in gnusom, ko sem trpela pod trdimi zamahi njegove nemoči. Prvič po petih letih sem spet pri sveti maši. Verouka že dolgo več ne obiskujem. Zadnjič sem bila pri verouku takrat, ko je odstopil naš kaplan.

Cene, je Bog res nekatere ustvaril samo zato, da bi trpeli v ponižanjih do konca življenja? Ali nimam pravice upreti se temu? Odpravila sem se na pot iskanja... Nasmejani obrazi, iskre v očeh, fantje, ki darujejo, ki ne kradejo, ki ne mislijo že prvi hip na

posteljo. Postati jim hočem podobna. Nočem več tistih črnih mislih na samomor. Živeti, živeti za druge!"

Bilo je v Stržišču v soboto zvečer. Po delovnem tenu, polnem razmišljanj in novih spoznanj, po iskanju Boga in po prepevanju je prišel čas, da obhajamo praznik, da zapojemo Alelujo, kakor na velikonočnico. Prižgali smo ognje, se drug drugega pokrižali z blagoslovljeno vodo, zagoreli v plamenčkih sto štiriindvajsetih svečic. Kako je bilo lepo! Marsikatera solza sreče je drsela tisti večer po ožarjenih licih. Živeti, živeti za druge!

Ne rosna trava ob sikanju srpov okrog smrečič, niti dež ob razžaganju in sklađanju drv nista motila veselje tihih gozdnih prebivalcev. Tihih in hkrati zgovornih, plašnih in hkrati prijetno ustrezljivih. Pokukajo iz krošenj dreves kakor sramežljivo sonce iz za težkih črnih oblakov in žgulijo v srce skrivnosti božjega stvarstva, lepote, ljubezni.

Krošnja. Drgetanje kosilnic in traktorjev. Drhtenje trave, šumenje sena. Iskreče, suhe, zlate bilke pod zlatim soncem. Črne kope sena pod črnimi kopami oblakov. Mirni, utrujeni, pa vendar veseli večeri ob petju čričkov, ki v teh počitniških dneh skupaj s sv. Frančiškom pojejo hvalnico: "Naj hvali Te, Gospod moj, naša mati zemlja, ki hrani nas in vzreja..."

Vsak travnik, vsaka jasa, vsako drevo, vsaka hiša ob cesti nosi s seboj svojo podobno, svoj dogodek, svoje sporočilo. Ob meni

zdaj stopa mož srednjih let, zatopljen v svoje misli, pa spet mati, ki je že precej v letih, pa vendar pogumno stopa ob svoji palici. Moja brata se nekje spredaj držita svoje družbe. Zdaj spet stopam s prijateljico, ki zvesto spremlja svojo mamó. Čeblija o počitnicah, o novem šolskem letu, o sestri, ki jo je pustila doma ... Oddalji se, a še vedno jo slišim, še vedno ju slišim, kot sem ju pogosto slišal v tistih sanjavih dneh. Ob cesti zalaja pes. Zvezde ugašajo. Smo na zadnjem vzponu. Na majavih nogah hitijo želje, švigajo misli, žarijo oči. Že vstopamo, že klečimo pred Marijo. Hitijo želje po poti molitve, švigajo misli k besedam zahvale, žarijo oči v sreči, ker sem spoznal, da je pot daritve prava pot, da je to romanje naporno a osrečuje, da je lepo živeti za druge.

Lenč

Poexija

ŽIVLJENJE ZLATÓ JE...

Kot bister potoček vesel žubori,
 ko išče med kamni si prave poti;
 za cvetje, za drevje dá kapljice svoje,
 daruje se drugim - in zraven zapoje:

Življenje zlato je, ga drugim razdaj,
 da vedno bo čisti imelo sijaj!

Kot ptica ob gnezdu veselo žgoli,
 ko prvi nemočni se ptič izvali,
 da drugim še dala veselje bi svoje -
 tako zdaj še naše srce naj zapoje:

Življenje zlato je, ga drugim razdaj,
 da vedno bo čisti imelo sijaj!

Lenč

SESTRI

Kot večna luč v skrivnostni cerkvi, tihi,
mi svetiš ti na zemeljski tej poti,
navzočnost božjo kažeš, da ne zmoti,
zgubi se duša mi med vriski, vzdih.

Hlasta življenje hitro za oddihi,
zamotano v preprosti se lepoti
šele zave vezi, in le v samoti
se hrup sveta zamenjat zna z menihi.

Ti v svoj si svet ob rojstvu se podala,
bolezniki kup nabrala so ti leta,
a zdrava, čista v srcu si ostala.

Preprosta, tiha svoje misli spleta . . .
Veš, sestra, več kot znanost si mi dala,
bogata si - duševno prizadeta!

Lenč

Humor

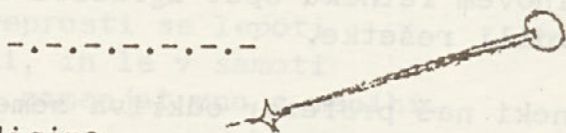
ALT VESTE, DA...

- elitni razred ni smel v Stično zato, ker se je g. rektor bal semeniškega udara.
- so zaradi nevarnega četrtega razreda v njihovem letniku spet ugradili oziroma utrdili rešetke.
- neki naš profesor odkriva semeniške kriminalce s pomočjo nihala.
- tudi letos hočimo na krvodajalske, lomilске in podobne kroše.
- so semeniščniki zakopali bojno fračo proti semeniškemu vodstvu, ne pa proti profesorskemu zboru.
- je g. prefekt opazoval asistenta med sladkim študijskim spanjem.
- so semeniščniki zelo popularni v šempetrski bolnišnici in na zavarovalni skupnosti Triglav.
- se vsi profesorji na konferenci potegujejo za nas, sklepi na njej pa so proti naši volji in željam.
- je morala s. Vesna narediti večne zaobljube, preden je prišla v semenišče.
- je neki semeniščnik, potem ko ga je g. prefekt zbudil iz sladkega spanja dejal:

"Človek se ne more upirati naravi!"

- so nekateri štori iz višjih razredov kljub jeseni spet ozeleneli.

- zadnje čase semeniščniki mirijo g. prefekta z besedami: ne se razburjat, ker to škoduje lepoti!

Enostavna medicina

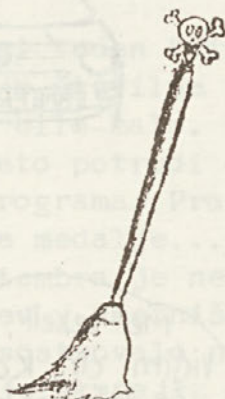
Danes je bil zelo naporen dan za našega hišnega zdravnika. Obiskalo ga je veliko pacientov z različnimi boleznimi in težavami. Vse je zdravil z zelo preprosto metodo. Ponudil jim je ASPIRIN in jih priporočil božjemu varstvu.

Metla

"Kdo je pustil metlo na hodniku," je v nekem razredu strogo vprašal g. prefekt.

Nekdo mu je odgovoril: "Naši ne! Jo ne uporabljamo."

Klanje

Samoupravno smo sklenili, da se cel razred opraviči. Naš delegat stopi do profesorja in ga ponižno prosi pomilostitve, da nas opraviči. Profesor pa ga zavrne v pravilni slovenščini: "Tukaj imam jaz kaj besede!" In že so padle prve neme žrtve.

Sejem elektronike

Ko smo si ogledovali stvari po razstavišču, smo naleteli tudi na sirene z modro lučko, ki jih navadno videvamo na prevoznih sredstvih milice, gasilcev ali reševalcev.

Nek nadobudni semeniščnik se spomni, da bi to stvarco morali nabaviti g. prefektu, saj je sestavni del vseh treh služb.

Me veseli, da Vas zopet
vidim dr. Kodričnik!
Že leta čakam, da bi Vas
vprašal, kaj je pisalo na
tistem receptu, ki ste mi ga
predpisali.

Xronika, statistika

"VIPAVSKA TRGATEV" - OGLEDALO NAŠE KULTURE?

Kulturno-turistični teden "Vipavska trgatav" redno zbira svoje številne privrženice in teh tudi letos ni bilo malo. Organizacijski odbor se vsako leto potrudi ob pripravljanju raznovrstnega programa. Práv je, da si ogledamo obe plati te medalje...

V soboto, 12. septembra je nekaj manj kot tisoč obiskovalcev v umetniško obnovljeni cerkvi v Logu prisostvovalo nastopu slovenskega okteta, ki je skupaj z organistom Hubertom Bergantom pričaral čudovit večer.

V nekoliko kasnejših urah pa je v domiselno pripravljenem abientu na vipavskem trgu začel zabavati predvsem mlade poslušalce ansambel Rendez vous. V semenišču smo zaradi lege stavbe kar nekako prisiljeni poslušati ves program s Trga, tako tudi ta koncert. Izvajani glasbi ni kaj očitati, vse je bilo v najlepšem redu, dokler ni nekdo od pevcev (ali pa morda voditelj) začel kazati svoj neslani smisel za humor. Ne bom izgubljal besed ob neumestnem izvajanju "Svete noči", podprte s ciničnim komentarjem. Slišati je bilo, da so nekateri poslušalci, povsem upravičeno odgovarjali z žvižgi!

Čudno se mi zdi, da nekateri lahko krhajo odnose med državo in Cerkvijo. Duhovniki pri pridigah, kar je javni nastop, nikoli ne pripovedujejo inačič internacionale. Upravičeno

bi torej pričakovali, da bodo kulturni ljudje spoštovali versko prepričanje poslušalcev. Kljub sicer dobro pripravljenemu programu smo se dolžni oglasiti, kadar nam kdo smeši tisto, kar naj je drago.

Pa še nekaj: Nekateri so imeli od takega sporeda korist (!). Drugim so bile take smešnice pogodu. Nekdo je gotovo podpisal ves program. Zakaj pa bi moral ostalim ostati grenak priokus. Mar se bomo večno delili na "verne in misleče"?!
 V soboto, 15. septembra, 1955.

Klondro Peterca

ISKRE SKOZI DVAJSET SEMENIŠKIH LET

Osnovatelj in hkrati pionir glasila malo-semeniščnikov - Isker je bil takratni ravnatelj in prof. slovenskega jezika dr. Tone Požar (1958-71). Zamisel zanj je sega že v prva leta ustanovitve Malega semenišča in Srednje verske šole v Vipavi (1957). Kasneje se ta ideja še oglašča, a poganjek teh načrtov prepreči razne notranje in zunanje težave. Tak splet okoliščin je zanetil prve številke notranjega šolskega lista pri fantih gorečega in osvajalskega duha. Nekateri njih - vseh je bilo 80 - so sedaj duhovniki, med njimi mnogo iz primorske škofije. Spočetju pa gotovo ni botrovala samo neuklonljiva pripravljenost fantov samih, ampak tudi zagretost takratnega profesorskega kadra in vodstva, ki sta odločitev razumevajoče podprla. Skupna je bila tudi denarna podpora, ki pa ni sušila prvega popka semeniškega glasila. Tako prva številka ukreše datum 1. 2. 1969. Uradni naziv - Iskre - se zaradi izvirnosti vse do danes ni spremenil.

V semeniške Iskre ste povabljeni pisati vsi vi, ki vam utriplje pesniška žilica, ali morda čutite moč v proznem delu, morda celo v oblikovanju črtice, poročila o kakem dogodku; poleg tega je list odprt za humor, spise, razmišljanja, literarne zvrsti sploh. Vidite! Uspeh Isker je odvisen samo od vas! Posredujte v list svoja mladostna snovanja, delo, načrte; hkrati pa pokažite svoje lju-

bezen do slovenske besede in naroda.

Iz leta v leto semeniščniki pomlajajo list z izvirnostjo in novostmi. Ta tradicija še ni bila prekinjena. Glasilo se je iskriло v nemoteni veri in prizadevanju za rast, oblikovanje lastnih sposobnosti, razvijanje talentov. Zato so bila potrebna mnoga rešeta napora za zbistritev ene same misli, katerih polne so Iskre.

Lep del snovi, ki napaja list, je jasen odsev semeniškega življenja. Ta kronika lahko služi za poljubno spoznavanje tukajšnjega usmerjanja in njegovih sprememb. Mnoga razmišljanja, prosti spisi, pesmi prešinjajo probleme, miselnost in osebno udejstvovanje posameznikov. So bogat vir primerjave nas in naših predhodnikov. Med stalne prispevke lahko štejemo tudi humor in križanko.

Obseg Isker so krojili fantje sami s svojo pridnostjo. Od začetnih 20-ih strani prve številke, jih je prekipelo na 54. Seveda ne, brez križevega pota padcev in vzponov. Sedaj bi povprečje valovilo okoli 28 strani. Nikoli pa na teh straneh ni zmanjkalo prostora za umetniške besede in misli, kar je tudi glavni in edini cilj. Enako členovit pa je tudi obseg števila Isker. Prvo leto se je med fanti skovalo pet številok. Zamisel je bila, da bi bil to mesečnik, vendar je že naslednje leto padlo za številko. Prvič po petih letih so Iskre zacvetele kar v osmih popkih. Tako poplavo pa je vzdržalo le leto dni. Kmalu je spet padlo na začetno število in še pod njo vse

do dveh. Ta cikel se ponavlja vse skozi do danes. Enako je valovila tudi naklada. Od začetnih 150 kom se je po hudih razlikah v nekaj letih zaježilo na 400. Veliki razmiki so bili že v letniku samem, kaj šele med njimi.

Začetne številke krasijo rokopisni naslovi, skromne vinjete, slogovno raznovrstne platnice; podpisi pod članki pa so največkrat psevdonimi.

Ob nenehni, in čeprav neznatni, a vstrajni rasti pa nemalokrat zasijejo edinstvene misli. Za "revolucijo" lahko smatramo celo prvo leto "poskusnega glasila". Kljub začetnim hibam pa ocena kritike ni slaba. - štart je bil dovolj uspešen za nadaljno klešenje Isker. Kasneje so se vpletle še raznovrstne novosti: objava naslovov vipavskih semeniščnikov vojakov, prva risba semenišča delo Bizjaka D. V četrtem letu se osnuje članek o športnih rezultatih, naslednje leto se skuje boljši zunanji videz, predvsem močnejše platnice. Veliko zanimivost pa zaneti deveti letnik s prvo in doslej edino objavljeno izvirno pesmijo z melodijo (Krečič P.). Ploha domislic pa poplavi deseti jubilejni letnik. Platnice krasi koncilski odlok o duhovniški vzgoji ter statut Slovenskega malega semenišča. Pomembni cvetki sta tudi intervju in prvo poročilo iz semeniške kronike. Poleg tega pa objavlja še ves dotedanji kader profesorjev in vodstva. Tudi zunanji videz dobi svo-

jo krono lepote. S svojim sokom spodbudnih besed pa otęžijo g. škofje vseh treh škofij enajsto leto izhajanja Isker. Do lanskega leta pa, ko se je porodila praktična poteza zmanjšati format na prvotnega - trajal je slabš tri leta - ni bilo več bistvenih sprememb. Vseeno se vsako leto vkreše vsaj kaka zamisel, ki pomeni novost.

V svojem dvajsetem letu so Iskre sprejele sedem svetovalcev. Prvi dr. Tone Požar je držal mentorstvo štiri leta. Nadomestil ga je prof. Janez Zupet, a le za leto dni, ko je odgovornost sprejel prof. Pavel Sporn. Uspešno je sodeloval štiri leta. Za njim je enako dobo nastopil prof. Otmar Črnilogar, prof. Branko Melink (eden izmed delavcev prve številke) pa pol dobe predhodnika. Ravno tako dolgo je Iskre negoval prefekt Stane Gradišek. Za njim pa je prišla "zmešnjava", saj so bili kar trije mentorji (za vsako št. drugi): prefekt Ludvik Žagar, prof. Janez Zupet in Branko Melink. Lansko leto pa je delo ponovno prevzel prof. Janez Zupet.

Semeniško kulturno glasilo Iskre tako korakajo všttric drugim šolam. Vsako leto jo oživljajo nove značajne poteze dijakov, nov uredniški odbor, nov zagon novincev. Do danes se je zvrstilo vseh soustvarjalcev nekaj manj kot 150.

Dijaki ne pozabimo, da je to naše glasilo, s katerim lahko podamo marsikomu realen pogled na našo skupnšt! Naj vaša muza slovenskega jezika ne ostane neizpeta!

Peter

ISKRAM NA POT

Ko po dvajsetih letih sprejemam spet mentorstvo Iskram, želim najprej izraziti veselje, da to dete živi, da semeniško glasilo izhaja neprekinjeno toliko let.

Sotrudniki kažejo zdravo željo po uveljavljenju, rasti in zorenju. Iskre so dokaz, da tudi v našem semenišču "duh išče pot" skozi labirint sodobnih ideologij, poti in stranpoti do čistine božjih obzorij. Iskre pričajo, da so semeniščniki misleči ljudje. Niso pasivno verujoči, marveč zavestni iskalci resnice, ki hočejo spoznati in razumeti znamenja časov in se pripraviti na življenje!

Želja za prihodnost: Naj iz malega zraste kaj velikega pri posamezniku - kot tudi v semeniškem občestvu!

Vaš mentor

Lavrožar

MEMENTO

Poleg rajnih domačih se spoštljivo spomnimo tudi rajnih duhovnikov - predstojnikov in sester, ki so delovali v našem semenišču. Ti so:

Mons. dr. Mihael TOROŠ, apostolski administrator in upravitelj Malega Semenišča. Umrli je 29.12.1963.

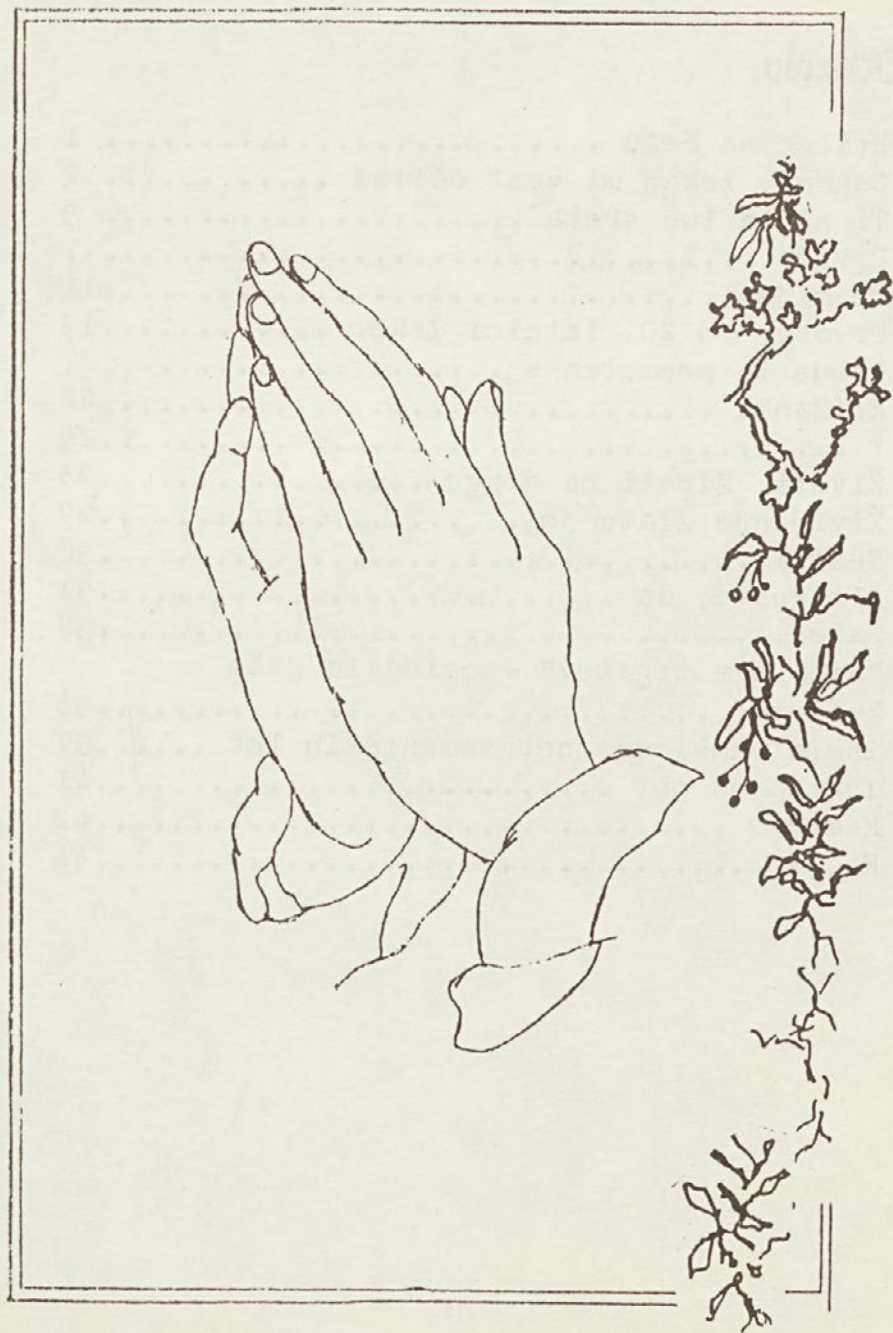
Mons. Ignacij BREITENBERGER, vipavski dekan in prvi rektor našega semenišča. Umrli 6.5.1961.

Slavko PODOBNIK, vipavski dekan in drugi rektor v našem semenišču. Umrli 31.7.1971.

Rajne sestre notredamke:
s. Klara, S Frančiška, s. Auxilija,
s. Antonija in s. Krescencija.

GOSPOD,

DAJ JIM BOGATO PLAČILO V NEBESIH!

Kazalo

Križec na čelu	1
Cankar, zakaj mi vest očitaš	2
Ti si ta luč sveta	3
Prvič	7
Osamljen	11
Pogovor ob 20. letnici Isker	13
Rebus in premetanka	21
Križanka	22
?	24
Živeti, živeti za druge	25
Življenje zlato je	29
Sestri	30
Ali veste, da	31
Šale	32
"Vipavska trgatev" - ogledalo naše kulture	35
Iskre skozi dvajset semeniških let	37
Iskram na pot	41
Memento	42
Kazalo	44

ISKRE ~ glasilo vipavskih semeniščnikov

20. jubilejno leto

1. številka ~ Vsi sveti ~ 1. 11. 1987

Glavni urednik Čušin Viljem
Tehnični urednik. Fon Peter
Vinjete Rok Pogačar
Ureja in izdaja 4. letnik
Mentor. Dr. Tone Požar

Naklada 400 izvodov

Delja priložnostno

Naslov ISKRE

Slovensko malo semenišče

Grabrijanova 19

65271 Vipava

Udržuje se s prostovoljnimi prispevki.
Bog povrni!

ISKRE

Inv. št.
19107

Vseh mrtvih dan:

Bledo trepečenad grobovi
fisoč svetil,

in križe, kamne vrty gonil
jesenski venčajo cvetovi -
vseh mrtvih dan!

Kjer dragi spe jim po poloprti...

O, le klečite, le molite,
po nepozabnih vam sobite...

Simon Gregorčič

Semenišče Vipava

19107